

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ 31 ΤΟΥ ΜΑΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 527

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΙΣΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ. Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς.
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ. Τὸ κίνημα.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Χαιρετισμὸς στὴν Ψυχάρη.
ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἰδεοπλάστης
(τέλος).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Περισσότερο φῶς!
Μ. ΜΑΚΑΛΑΣΗΣ. Στροφές ἀπὸ τὸ τραγούδι τῶν «Ἰουρι-
σιμῶν».
«ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΩΝ». Ὁ Ψυχάρης στὴν Πάτρα.
Γ. ΠΕΡΙΓΑΛΙΤΗΣ. Τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ὄνειρου (τέλος).
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Τολμήστε!
» » Ἡ Βουργαριζικὴ γλῶσσα (τέλος)
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ. Μάντεμα.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ψυχάρης.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
— ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Τὸ ταξιδάκι μας ἴσαμε τὴν Πάτρα, ἱερὴ ἀποδη-
μία γιὰ μᾶς. Πηγαίναμε νὰ τονέ δοῦμε γιὰ πρώτη
φορὰ. Πηγαίναμε νὰ φιλήσουμε εὐλαβητικὰ τὸ φω-
τεινὸ τὸ χέρι πού μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς Ἰδέας,
τὸ πατρικὸ τὸ χέρι πού μᾶς κράτησε νὰν τονέ
διαβῶμε περήφανα καὶ λεβέντικα.

Ἡ ψυχὴ μου εἶταν πλημμυρισμένη χαρὰ κι ὅ-
μως ἔτρεμα τὸ πρῶτο συναπάντημα. Ἡ ἀνάη εἶται
μεγάλως ὅπως ξεβγαίνει ἀπὸ τὸ ἔργο του τὸ τρανὸ
κι ἀπὸ τὰ σοφὰ του τὰ βιβλία; Ὡ, ἡ πίστη μου,
ἡ ἀπροσίωσή μου, ἡ ἀγάπη μου, εἶχαν πλάσει ἕναν
κολοσσὸ κ' ἔτρεμα μήπως ἡ προσωπικὴ γνωριμιά
μου τονέ λιγνέψει. Μιὰ λέξη ἄτυχη, ἕνα κίνημα
ἀσυλλόγιστο, ἀκόμα κ' ἕνα ψεγάδι ἀδιόρατο, εἶναι
ἱκανὰ νὰ σοῦ νερώσουν τὸ κρασί τοῦ ἐνθουσιασμοῦ,
νὰ σοῦ σκεπάσουν με πελώρια κηλίδα τὸν ἥλιο τῆς
ἔποιας λατρείας σου. Τὰ εἰδωλα πού πλάθει κανεῖς
στὴ φαντασία του εἶναι τόσο μυγαγκιαχτα καὶ με
τὸ παρχαιότερο σωριάζονται κομάτια καταγίς!

ΜΑΝΤΕΜΑ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα πάλαιψεν ἡ Ἑλλάδα.
Τοῦ Βυζάντιου χλωμὸ τῆς δίνου αἰῶνα.
Καὶ μηδὲ πῶγει, πεθαμένον ἀχνάδα.
Στὰ πετράδια ἂν ἐπνίχτε τὴν κορώνα,
Ποῦ γιὰ μιὰ μέρα ἐφάνηκε κολώνα
Ποῦ γιὰ μιὰν ὥρα ἐφλόγισε σὰ δάδα,
Στὸ ματοκυλισμένο τὸν ἀγώνα
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα πάλαιψεν ἡ Ἑλλάδα!
Φτάσε, φωνὴ μου, ὅπου δὲ φτάνει βόλι.
Κύκνου λαχτάρα, μάταια δὲν προσμένει
Νὰ τραγουδήσει μιὰν αὐγὴ στὴν Πόλη!
Μὰ ἄλλοι! Παλιάτσου, τρέμετε τὴ μέρα.
Ποῦ θὰ ρουαστεῖ σὰ λέκινα στὸν αἴρα,
Ἡ Ἑλλάδα ἡ αἱματοκυλισμένη!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Καὶ νά, ὁ ἀληθινὰ μεγάλος. Ἀπὸ τὸ πρῶτο
συναπάντημα, ἀπ' αὐτῆνε δηλ. τὴν κρίσιμη δοκι-
μασία, βγαίνει μεγαλύτερος, ἀνεβαίνει ἴσαμε καὶ
πού σοῦ εἶταν ἀδύνατο νὰ τον ἀνεβάσεις ἐπὶ με τὴ
φαντασία σου. Ἡ πρώτη ματιά του, ὁ πρῶτος λό-
γος του, τὸ πρῶτο χαμητέλιό του, μαγνήτες. Πάει
σὲ τραβήξανε, σκλαβώθηκανε γιὰ πάντα. Κι ἂν, ἀφοῦ
μιὰ φορὰ σοῦ μίλησε, μιὰ φορὰ συνεδέθηκανε μαζί
του, τὸν ἀρνηθεῖς ἴστερα, δὲ φταίει αὐτός. Φταίει ἡ
ψυχὴ σου πού εἶναι ἀνίκανη νὰ δελεῖ γιὰ πάντα με
μιὰ γιγάντια ψυχὴ, φταίει ὁ ταπεινὸς ἐγωισμὸς σου
πού δὲ σ' ἀφίνει νὰναγνωρίσεις τὸν ἀληθινὰ μεγα-
λύτερό σου, φταίει τὸ περιορισμένο σου τὸ μυαλὸ
πού δὲ σὲ βοηθάει νὰνεβείς ἴσαμε μιὰ τέτια πνεμα-
τικὴ κορυφή.

Τὸ χέρι του τὸ τραβήξε σὰ σκύψαμε νὰν τοῦ τὸ
φιλήσουμε στὸ βαπόρι ὁ Ρήγας Γκόλφης καὶ γῶ.
Κι ὅμως, ὁ ἴδιος, σὰν τοῦ διάβασε, ἕνα βράδι στὸ
ξενοδοχεῖο πού τρώγαμε, ὁ Ρήγας Γκόλφης τὸ χαι-
ρετισμὸ πούγραψε γιὰ τὸν ἔρχομό του, ἀρπαξε συγ-
κινημένος τὸ χέρι του καὶ τοῦ τὸ φίλησε. Καὶ συλ-
λογίστηκα κείνη τὴ στιγμή:

— Ὅλο καὶ ἀνεβαίνει αὐτός ὁ ἄθρωπος,